

Sygn. akt I C 973/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 marca 2019r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Aneta Siemaszko

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2019r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.**

przeciwko **B. B. (1)**

o zapłatę

I. oddała powództwo.

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5.904 zł (pięć tysięcy dziewięćset cztery złote) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu przez adwokata W. H..

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 973/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 06 lipca 2016r. powód Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od B. B. (2) kwoty 13.924,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 05 lipca 2016r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwana w dniu 3 sierpnia 2007r. zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę o kartę kredytową nr (...), na podstawie której otrzymała świadczenie oraz zobowiązała się do spłaty zadłużenia zgodnie z warunkami umowy, jednak nie uregulowała zadłużenia w sposób i w terminach przewidzianych w umowie. Powód wskazał, że z uwagi na powyższe bank wypowiedział pozwanej umowę, a następnie podjął działania windykacyjne, za które poniósł koszty w łącznej wysokości 913,53 zł, jednak postępowanie egzekucyjne zostało umorzone wobec bezskuteczności egzekucji. Powód dodał, że na mocy umowy cesji wierzytelności z dnia 23 listopada 2015r., zawartej między dotychczasowym wierzycielem (Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W.) a nabywcą wierzytelności – powodem, stał się wierzycielem wobec pozwanej, jednocześnie powołując się na istnienie wierzytelności, jej wysokość oraz terminy płatności odsetek wynikające z ksiąg rachunkowych funduszu, a wskazane w wyciągu z ksiąg rachunkowych powodowego funduszu z dnia 04 lipca 2016r. Powód wskazał nadto, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota: 9.743,37 zł z tytułu należności głównej, kwota 2.548,55 zł z tytułu odsetek naliczonych zgodnie z warunkami umowy od dnia 4 sierpnia 2007r. od dnia dokonania cesji wierzytelności tj. do dnia 23 listopada 2015 r., kwota 430,85

zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych od dnia 24 listopada 2015r. do dnia 4 lipca 2016r., kwota 287,86 zł z tytułu opłat za czynności bankowe i windykacyjne oraz kwota 913,53 zł z tytułu kosztów sądowych i egzekucyjnych poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, w związku z prowadzonym postępowaniem sądowym i egzekucyjnym.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 sierpnia 2016r. (k.27) orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Powyższe orzeczenie sprzeciwem z dnia 30 listopada 2016r. (k.31–38) zaskarżyła w całości pozwana B. B. (2).

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że wielokrotnie chciała spłacić należność jednak jej stan zdrowia i sytuacja finansowa jej na to nie pozwalały. Dodała, że roszczenie dochodzone pozwem jest przedawnione, bowiem termin przedawnienia wynosi 3 lata, a w poprzednim stanie prawnym 2 lata w zakresie roszczeń dot. instrumentów płatniczych (obowiązujący do dnia 6 października 2013 r.). B. B. (2) dodała, że ostatniej wpłaty dokonała w dniu 19 listopada 2013sr. na kwotę 445 zł oraz wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu.

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2017r. (k.94) pozwana B. B. (2) została zwolniona od kosztów sądowych w całości.

Pismem z dnia 1 września 2017r.(k.101-105) powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i wskazał, że początek biegu terminu przedawnienia związany jest z wypowiedzeniem umowy oraz, iż świadczenie z umowy kredytu bankowego mimo płatności w miesięcznych ratach nie jest świadczeniem okresowym, dlatego bieg przedawnienia nie rozpoczyna się w innej dacie dla każdej z rat czy we wpłacie na poczet zadłużenia. Powód wskazał, że trzyletni bieg przedawnienia w niniejszej sprawie został przerwany wskutek wniosku pierwotnego wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie bieg przedawnienia został przerwany w dniu 17 listopada 2014r. wskutek złożenia wniosku do komornika sądowego o wszczęcie egzekucji, które zostało umorzone w dniu 3 września 2015 r. Dodał, że bieg na nowo rozpoczętego terminu przedawnienia powinien się rozpocząć od dnia umorzenia postępowania egzekucyjnego. Horyzont Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zaznaczył, że wydanie pozwanej karty było jedynie dodatkowym instrumentem umożliwiającym korzystanie jej z limitu kredytowego, bowiem zgodnie z umową jej istotą było nawiązanie stosunku prawnego między stronami wynikającego z umowy kredytu odnawialnego. Stąd roszczenia te przedawniają się w terminie trzech lat (art.118 k.c.).

Ustanowiony dla pozwanej pełnomocnik z urzędu w piśmie z dnia 22 października 2018r. (k.562-564) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu albowiem nie zostały one uiszczone ani w całości ani w części. Wskazał, że powód dochodzi roszczenia z tytułu limitu zadłużenia, a zatem roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy, o którym mowa w art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz.U. z 2012r. poz.1232). Zgodnie z którym roszczenia z tego tytułu przedawniają się z upływem 2 lat. Dodał, że uchylona już ustawa o elektronicznych instrumentach płatniczych przez ustawę z dnia 12 lipca 2013r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013r. poz.1036) zgodnie z dyspozycją art. 26 ust.1 tej ustawy stanowiła, iż do przedawnionych roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. W zakresie oceny stosunku prawnego nawiązanego przez pozwaną powołano się na przytoczone przez nią orzecznictwo oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 marca 2017r. w sprawie I ACa 660/16. Natomiast odnosząc się do instytucji przerwania biegu przedawnienia podniesiono, iż nie miało to miejsca albowiem w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r. (sygn. III CZP 29/16) orzeczono, iż nabywca wierzytelności, niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Stanowisko to zostało potwierdzone także w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 09 czerwca 2017r. (sygn. III CZP 17/17). Tym samym skoro pozwana zaniechała zapłaty kwoty minimalnej na rzecz banku w określonym terminie t.j. do 23 grudnia 2013r. termin biegu przedawnienia powinien być liczony od dnia 24 grudnia 2013r., a więc wierzytelność przedawniła się z dniem 24 grudnia 2015r. Nadto zaznaczył, że między stronami nie doszło do przerwania biegu przedawnienia. Poza powyższym podniósł także, że

dokumenty złożone do akt sprawy przez powoda nie mogą być traktowane jako dokumenty urzędowe, dlatego uznać należy, że powództwo nie zostało wykazane zarówno co do zasady jak i co do wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 sierpnia 2007r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z B. B. (2) umowę o kartę kredytową C..

W myśl § 1 ust.1 umowy bank zobowiązał się wydać klientowi kartę uprawniającą do dokonywania transakcji w ramach limitu kredytu na warunkach określonych w umowie oraz regulaminie. Zgodnie z § 4 ust. 1 i 2 tej umowy bank niezwłocznie rozlicza spłaty zadłużenia. Klient jest zobowiązany do spłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty, w wysokości wskazywanej w wyciągu. Spłata powinna nastąpić nie później niż w terminie wskazanym w wyciągu, który nie może być krótszy niż 24 dni od daty wystawienia przez bank wyciągu. Klient spłaca całość zadłużenia najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia umowy. W przypadku przekroczenia limitu kredytu klient niezwłocznie spłaca kwotę przekraczającą limit kredytu oraz uiszcza opłatę za to przekroczenie, w wysokości określonej w tabeli opłat i prowizji. W myśl § 6 ust.1 umowy bank jest uprawniony do pobierania opłat i prowizji określonych w tabeli opłat i prowizji (załącznik 2 do regulaminu), oraz odsetek określonych w tabeli oprocentowania (załącznik 3 do regulaminu), obowiązujących w dniu zawarcia umowy. Opłaty, prowizje i stopy procentowe mogą ulec zmianie zgodnie z § 7. Zgodnie z § 14 ust.2 bankowi przysługuje prawo do wypowiedzenia umowy, w każdym czasie, z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia w przypadkach określonych w bezwzględnie obowiązujących przepisach prawa, a w szczególności w razie:

- a) niezapłacenia przez klienta, w terminie wskazanym na wyciągu, który nie może być krótszy niż 24 dni od daty wystawienia wyciągu, pełnych minimalnych kwot do zapłaty za co najmniej 2 okresy rozliczeniowe, po uprzednim, pisemnym wezwaniu klienta do zapłaty zaległych kwot w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy;
- b) naruszenia przez klienta istotnych postanowień umowy;
- c) przekroczenia limitu kredytu przez klienta;
- d) pogorszenia się zdolności kredytowej klienta;
- e) zaprzestania prowadzenia przez bank działalności objętej regulaminem i umowa.

Wypowiedzenie jest dokonywane przez bank w formie pisemnej(ust.3). W przypadku wypowiedzenia umowy klient jest zobowiązany spłacić całe zadłużenie najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia. W przypadku wypowiedzenia bank jest uprawniony niezwłocznie zastrzec kartę główną wraz z kartami dodatkowymi(ust.4).

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa o kartę kredytową z 3.08.2007r. k. 4-5, k. 50-51, k. 86-87 i k. 406-407

- regulamin kart kredytowych k. 111-113, k. 408-413.

B. B. (2) ostatnią ratę za spłatę karty uiszczyła w dniu 09 stycznia 2014r. w kwocie 460 zł.

Pismem z dnia 30 grudnia 2013r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. poinformował B. B. (2) o braku płatności w wysokości 458,88 zł z tytułu spłaty kwoty minimalnej. W kolejnych pismach z dnia 29 stycznia 2014r., z dnia 12 lutego 2014r., z dnia 17 marca 2014r., 01 kwietnia 2014r. i z dnia 19 maja 2014r. informował o kolejnych zaległościach.

W piśmie z dnia 5 maja 2014r. bank wypowiedział pozwanej umowę o kartę kredytową C., a następnie w dniu 23 maja 2014r. skierował do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 10.528,24 zł.

Wierzyciel w dniu 9 października 2014 r. w związku z zadłużeniem pozwanej wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i wnioskiem z dnia 9 października 2014 r. zwrócił się do sądu o nadanie klauzuli wykonalności. Na mocy postanowienia Referendarza sądowego w IX Wydziale Egzekucyjnym tut. Sądu z dnia 23 października 2014r. w sprawie o sygn. IX Co 5386/14 ww. tytuł egzekucyjny zaopatrzone w klauzulę wykonalności, na mocy którego powód prowadził następnie egzekucję komorniczą. Wniosek został skierowany w dniu 17 listopada 2014r.

Postanowieniem z dnia 3 września 2015r. w sprawie KM 1460/14 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie P. M. umorzył egzekucję wobec stwierdzenia jej bezskuteczności.

Dowód:

- **wyciąg z rachunku k. 41,**
- **potwierdzenie przelewu k. 42,**
- **wyciągi z rachunku karty kredytowej k. 120-203,**
- **wyciągi z rachunku karty kredytowej i dowody wpłat k. 246-399,**
- **pismo z 30.12.2013r.k. 43,**
- **wezwanie do zapłaty z 23.05.2014r. k. 44,**
- **wypowiedzenie umowy z 05.05.2014r.k. 45,**
- **pismo z 23.06.2014r.k. 46,**
- **pisma k. 423-426,**
- **wniosek z 09.10.2014r. k. 114-115,**
- **postanowienie z 23.10.2014r. k.116-117,**
- **bankowy tytuł wykonawczy k.117v,k.402,**
- **wniosek z 17.11.2014r. k. 118-119,**
- **postanowienie z 03.09.2015r. k. 39-40, k.400-401.**

Umową przelewu wierzytelności z dnia 23 listopada 2015 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. dokonał przelewu wierzytelności na Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., który prowadzi działalność gospodarczą polegającą na skupie i dochodzeniu wierzytelności pieniężnych. M.in. wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy o kartę kredytową z dnia 03 sierpnia 2007r. w związku z należnościami sprawa IX Co 5386/14.

Pismem z 2 grudnia 2015 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawiadomił pozwaną o dokonanym przelewie.

Pismem z 2 grudnia 2015r. Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 13.493,31 zł do dnia 11 grudnia 2015r.

Dowód:

- **umowa przelewu wierzytelności k. 7-11, k. 492-506**

- odpis KRS k. 12-13, k. 14-14v,

- zawiadomienie k. 405,

- pismo z 2.12.2015r. k. 433.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony powołane wyżej dokumenty. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że pozwana nie kwestionowała samej okoliczności zawarcia w dniu 3 sierpnia 2007r. umowy z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W.. Wskazała przy tym, że wielokrotnie chciała spłacić należność jednak jej stan zdrowia i sytuacja finansowa jej na to nie pozwalały. Powyższe pozwala na przyjęcie, że strony łączył sporny stosunek obligacyjny, w związku z czym na pozwanej ciążył obowiązek wywiązania się z postanowień zawartej umowy, jednak nie uregulowała istniejącego zadłużenia w całości.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 13.924,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 5 lipca 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wskazał nadto, że na ww. kwotę składa się 9.743,37 zł z tytułu należności głównej, 2.548,55 zł z tytułu odsetek naliczonych zgodnie z warunkami umowy od dnia 4 sierpnia 2007r. od dnia dokonania cesji wierzytelności tj. do dnia 23 listopada 2015 r., 430,85 zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych od dnia 24 listopada 2015 r. do dnia 4 lipca 2016 r., 287,86 zł z tytułu opłat za czynności bankowe i windykacyjne oraz 913,53 zł z tytułu kosztów sądowych i egzekucyjnych.

Zgodnie z treścią przepisu art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (w brzmieniu z daty zawarcia przedmiotowej umowy) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Charakter i cel umowy o kartę kredytową są bowiem zbliżone do umowy kredytu, zaś zgodnie z art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Pozwana nie kwestionowała faktu, iż łączyła ją z poprzednikiem prawnym powoda wskazywana w pozwie umowa. Pozwana kwestionowała natomiast fakt istnienia zadłużenia z tytułu tej umowy podnosząc, iż w jej ocenie roszczenie uległo przedawnieniu w całości. Ostatecznie jednak ustanowiony dla pozwanej pełnomocnik z urzędu poza powyższym zarzutem podniósł, iż przedłożone przez stronę dokumenty nie dowodzą istnienia dochodzonego roszczenia co do zasady i wysokości. Nadto uwierzytelniona kopia umowy przelewu wierzytelności została złożona dopiero w lipcu 2018r. i tym samym ten dowód powinien być traktowany jako spóźniony. Sąd uwzględnił niniejszy dokument w materiale dowodowym uznał, na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. albowiem nie spowodował on zwłoki w rozpoznaniu sprawy, a nadto uwzględniając wniosek pozwanej o ustanowienie pełnomocnika z urzędu umożliwił jej rozszerzenie swojego stanowiska w sprawie (które sprowadzało się dotychczas przede wszystkim do zarzutu przedawnienia roszczenia) i tym samym strona powodowa musiała mieć możliwość odniesienia się do tego stanowiska. Co de facto uczyniła już wcześniej (sporny wniosek dowodowy z dnia 16 lipca 2018r.).

Należy wskazać, że czynnością kreującą powstanie wierzytelności była umowa o kartę kredytową C.. W realiach niniejszej sprawy nie ma wątpliwości, że umowę stanowiącą źródło roszczeń należy zaliczyć się do umów o elektroniczne instrumenty płatnicze, mimo iż strona powodowa konsekwentnie sprzeciwiała się takiej kwalifikacji. Jak wynika z przepisów ustawy Prawo bankowe, w szczególności art. 4 pkt 4, mówiąc o karcie płatniczej należy rozumieć ją w kontekście ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2002 r., Nr 169, poz. 1385, ze zm.), co w istocie oznacza, że do umowy o kartę kredytową należy stosować przepisy ustawy

o elektronicznych instrumentach płatniczych. Obecne brzmienie tegoż przepisu uwzględnia zmianę, która nastąpiła na skutek uchycenia wskazanej regulacji i dotyczy karty płatniczej w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873 i 1916).

Zgodnie z przepisem art. 6 (nieobowiązującej już) ustawy z dnia 12 września 2002r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniały się z upływem 2 lat. Wskazana ustawa została uchylona przez ustawę z dnia 12 lipca 2013r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 roku, poz. 1036), która to w przepisie art. 38 stanowiła, iż traci moc ustawa z dnia 12 września 2002r. o elektronicznych instrumentach płatniczych. Jednocześnie jednak ustawa uchylająca w art. 28 przewidywała, iż do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. Ustawa z dnia 12 lipca 2013 r. weszła w życie z dniem 7 października 2013r. W świetle powyższego zasadnym jest stanowisko pozwanej, iż dla roszczeń banku powstałych przed dniem 7 października 2013r. będą miały zastosowanie szczególne zasady wynikające z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, tj. 2 – letni termin przedawnienia. Natomiast dla roszczeń, które powstały dopiero po tej dacie, zastosowanie znajdą ogólne zasady przedawnienia określone w przepisie art. 118 k.c., tj. 3 – letni termin związany z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Niewątpliwie roszczenie banku o zwrot kredytu ma związek z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank. Art. 118 k.c. nie wymaga bowiem dla zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia, aby stosunek prawny, z którego roszczenie wynika, był obustronnie gospodarczy. Pogląd taki został wyrażony w orzecznictwie w analogicznej sytuacji – odnośnie trzyletniego terminu przedawnienia roszczeń banku wynikających z umowy kredytu odnawialnego, udzielonego w rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym, gdzie roszczenia z umowy rachunku bankowego przedawniają się z upływem dwóch lat – art. 731 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, LEX nr 106951; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007 r., IV CSK 356/06, LEX nr 276223; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008 r., II CSK 212/08, LEX nr 499152).

W niniejszej sprawie pozwana zawarła umowę o kartę kredytową, którą zalicza się do umów o elektroniczne instrumenty płatnicze. Pozwana na jej podstawie była zobowiązana do zapłaty kwoty minimalnej w określonych terminach. W takiej sytuacji wymagalność roszczenia z tytułu zadłużenia ponad kwoty minimalne podawane w wyciągach należałoby ustalić przy uwzględnieniu uregulowania przyjętego w art. 120 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie z tytułu niespłaconego limitu zadłużenia, dotyczy właśnie spłaty zobowiązań posiadacza, powstałych w wyniku operacji dokonanych przy użyciu karty płatniczej.

Wbrew zatem stanowisku powoda, z umowy o kartę płatniczą nie wynikają tylko świadczenia posiadacza karty polegające na opłatach z tytułu wydania karty, korzystania z niej i jej ubezpieczenia, ale przede wszystkim obowiązek zapłaty kwot operacji bądź spłaty swoich zobowiązań z tego tytułu.

W wyroku z dnia 17 grudnia 2008 r., sygn. akt I CSK 243/08, Sąd Najwyższy uznał, że jeżeli posiadacz karty kredytowej zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu, jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie. Stanowisko takie podziela sąd orzekający.

Po analizie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego Sąd uznał zarzut pozwanej za uzasadniony w części.

Z wyciągu karty kredytowej przedstawionego przez bank wynika, że do roszczeń o zapłatę kwot wymagalnych przed dniem 7 października 2013 r. tj. przed datą wejścia w życie ustawy z 12 lipca 2013 r., ma zastosowanie 2 letni termin przedawnienia, który upłynął przed wniesieniem pozwu (6 lipca 2016r.). W pozostałej części, do roszczeń, które

powstały po dniu 7 października 2013r., ma zastosowanie 3 letni termin przedawnienia. Pozew w niniejszej sprawie został zaś wniesiony w dniu 06 lipca 2016r.

Zaznaczyć w tym miejscu również należy, że zgodnie z § 14 umowy zawartej przez strony bankowi przysługuje prawo do wypowiedzenia umowy, w każdym czasie, z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia w przypadku niezapłacenia przez klienta, w terminie wskazanym na wyciągu, który nie może być krótszy niż 24 dni od daty wystawienia wyciągu, pełnych minimalnych kwot do zapłaty za co najmniej 2 okresy rozliczeniowe, po uprzednim, pisemnym wezwaniu klienta do zapłaty zaległych kwot w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. W przypadku wypowiedzenia umowy klient jest zobowiązany spłacić całe zadłużenie najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia. W ocenie Sądu zaproponowany przez stronę powodową materiał dowodowy nie wykazał skuteczności tego wypowiedzenia(z uwagi na procedurę w tym zakresie ustaloną w przedmiotowej umowie i brak potwierdzenia jej skuteczności wobec pozwanej) i tym samym podniesiony zarzut przedawnienia należało odnieść do terminu ostatniej wpłaty.

Wskazać w tym miejscu także należy, że powód podkreślał, że w niniejszej sprawie nastąpiła przerwa biegu przedawnienia z uwagi na wszczęcie egzekucji przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń. Nie pozostaje jednak wątpliwym, że egzekucja zainicjowana przez bank toczyła się – jedynie - w oparciu o Bankowy Tytuł Egzekucyjny wystawiony przez poprzednika prawnego powoda. Sąd Najwyższy w uchwale z 29 czerwca 2016 r. w sprawie III CZP 29/16 – jednoznacznie wskazał, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 §1 pkt 2 kc). W cytowanej uchwale Sąd Najwyższy podkreślił, że owszem złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności (...) jak i czynność prawomocnego umorzenia postępowania egzekucyjnego opartego o w/w tytuł – co do zasady - przerywa bieg przedawnienia. Odmiennie jest jednak wówczas gdy w sytuację prawną zbywcy wierzytelności (banku) wchodzi podmiot nie będący bankiem. Wówczas nabywa on wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Sąd Najwyższy przyjął jednak, że w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r., nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r., nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14).

Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem.

Na uwagę zasługuje również okoliczność, że pozwana zakwestionowała moc dowodową złożonych do akt sprawy dokumentów mających stanowić dowody na okoliczności podnoszone w pozwie. O ile pierwotnie złożone dokumenty w świetle podniesionych zarzutów nie mogłyby stanowić dowodu na wykazanie tych okoliczności, tym niemniej sprawa wygląda inaczej w sytuacji gdy powód przedłożył notarialnie poświadczoną umowę przelewu wierzytelności wraz z aneksem, uwierzytelnione pełnomocnictwa i odpis z KRS. Sąd dopuścił dowody z ww. dokumentów na okoliczność zasadności żądania pozwu.

Podkreślić należy, iż zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się zaś do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo

nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. (§ 2). Zgodnie natomiast z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225). Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta). W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanej należnością dochodzoną pozwem (w części nieprzedawnionej) w zakresie jej wysokości albowiem w wykazie wierzytelności odniesiono się do oznaczenia przedmiotowej umowy, ale bez wskazania konkretnej wysokości tych należności z tytułu przelewu. Jedynie wskazano sygnaturę sprawy IX Co 5386/14(sygnatura sprawy o nadanie klauzuli wykonalności (...)). W tej sytuacji to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania nie tylko roszczenia co do zasady ale i wysokości, a temu ostatniemu obowiązkowi nie sprostał. Sąd nie był w stanie w oparciu o tak ustalony stan faktyczny i częściowe przedawnienie dochodzonej kwoty ustalić w jakiej wysokości żądanie zapłaty było uzasadnione.

W rezultacie przedstawione w sprawie dowody nie pozwoliły ustalić, iż pozwana pozostaje zobowiązana wobec powoda do zapłaty oznaczonej w pozwie kwoty chociażby w części nieprzedawnionego roszczenia. Tym samym w świetle przytoczonych okoliczności, roszczenie strony powodowej podlegało oddaleniu o czym orzeczono w pkt I wyroku.

W pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów procesu. W niniejszym postępowaniu pozwana okazała się stroną wygrywającą sprawę w całości. W konsekwencji sąd obciążył powoda kwotą 5.904 zł (wraz z podatkiem VAT) stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika ustanowionego dla pozwanej z urzędu, tj. w wysokości 4.800 zł wynikającej z § 8 pkt 5 w zw. z § 4 ust.1-3 ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) w zw. z § 22 ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w brzmieniu z daty wniesienia pozwu. SSR Anita Wolska

Sygn. I C 973/17

Dnia 21 marca 2019 r.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować:
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron.

3. akta z wpływem lub za 21 dni od doręczenia.

SSR Anita Wolska